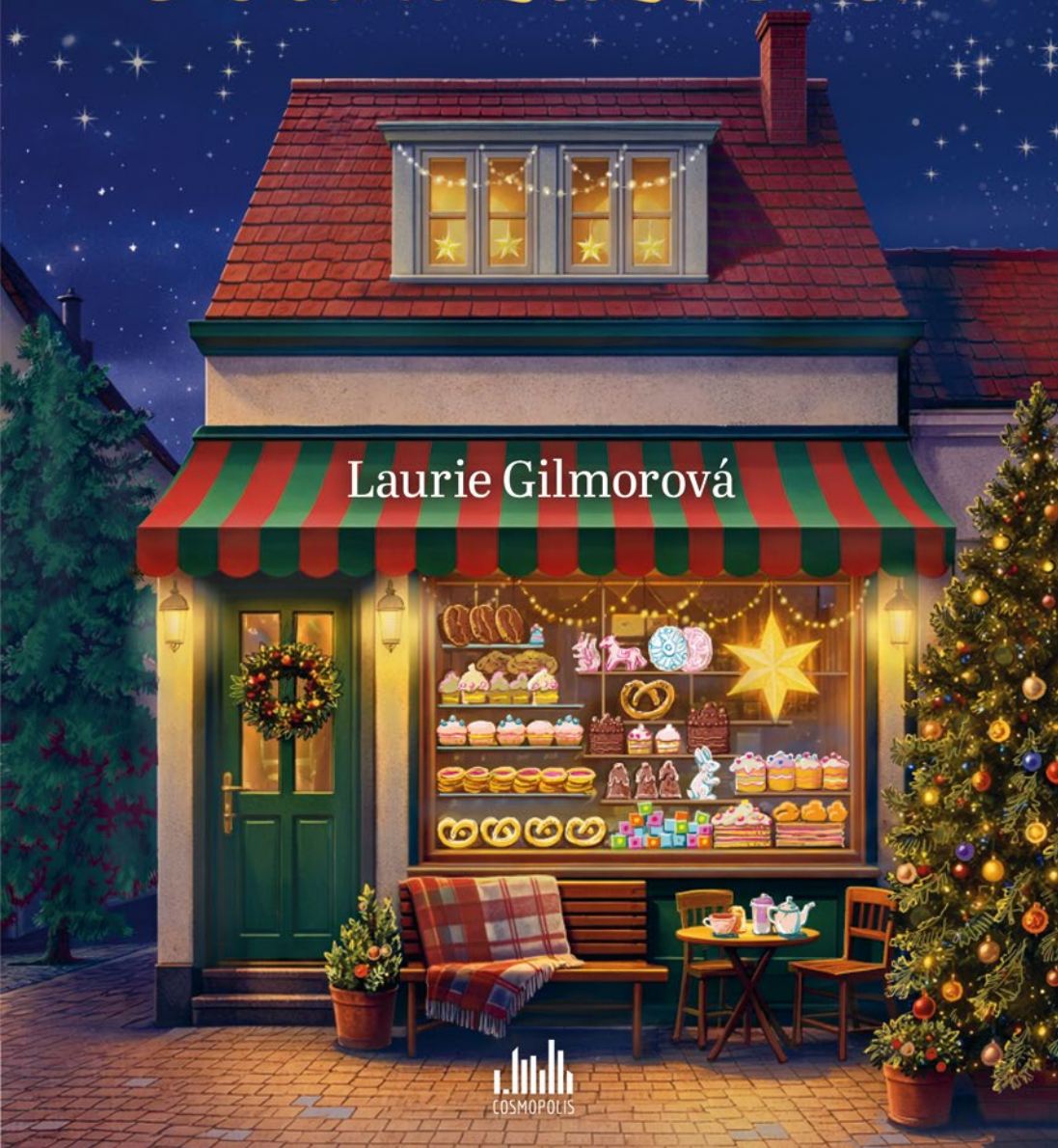
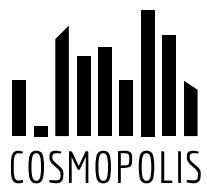

Pekárna s vůní zázuvoru

Laurie Gilmorová

Laurie Gilmorová

*Pekárna
s vůní zázvoru*

Přeložila Michaela Melišíková

Originally published in the English language by HarperCollins*Publishers* Ltd.

under the title THE GINGERBREAD BAKERY

Copyright © Laurie Gilmore 2025

Translation © Grada Publishing a. s. 2026,

translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.

Melissa McTernan asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Michaela Melišíková, 2026

Cover illustration © Michael Michajlov, 2026; © Depositphotos/gringoann

ISBN 978-80-271-5938-3

*Pro všechny čtenáře,
kteří se už od samého začátku toužili dozvědět,
jak to s Annie a Macem dopadne.
Jdeme na to!*

PRVNÍ KAPITOLA

NYNÍ

Annie Andrewsová měla s většinou lidí dobré vztahy. Byla to přátelská a společenská žena, která se v záležitostech městečka Dream Harbor velmi angažovala. Nikdy nevynechala jedinou schůzi městské rady, s velkou loajalitou podporovala místní podniky a vedla výbor absolventů místní střední školy. Když na této škole sama studovala, byla zvolena nejaktivnější studentkou a považovali ji za nejpravděpodobnější kandidátku na prezidentské křeslo. Pekárna, kterou Annie vlastnila, se těšila velké oblibě, a dokonce třikrát po sobě vyhrála soutěž o „nejkrásnější výlohu“. Ráda hlídávala své neteře a synovce, při svých ranních procházkách neváhala pohladit každického psa, který se mihnul kolem, a svou nejlepší kamarádku, jejíž přízeň si zřejmě vysloužila díky své povaze, znala už od školky. Upřímně řečeno, Annie byla úžasná žena.

Existovala však jedna osoba, na kterou se Annie neusmívala. K jedinému člověku na téhle planetě zkrátka být milá *nemohla*.

Především proto, že nechtěla. A také proto, že dotyčného nenáviděla.

Následující tři dny však bylo jisté, že se jeho společnosti nevyhne.

„Annie,“ sykla Hazel a šfouchla ji do ramene. „Zase se na něj mračíš.“

Opravdu se *mračila*. Na tu hloupou tvář Macaulaye Sullivana. Klidně by na něj vrhala ty své vražedné pohledy dál, dokud by se mu z toho nevznítla hlava, kdyby zrovna nebyli na brunchi, který byl Jeaniiným a Loganovým nácvikem před nácvikem, což se za normálních okolností ani nedělá, jenže Jeanie toužila po komorní oslavě jen se svatebčany, než dnes večer vypukne svatební šílenství, které se potáhne celý víkend a jehož součástí byla opravdická zkušební večeře. A kdo by nevěstě odepřel její přání? Annie zcela jistě ne. Annie byla totiž milá. Na rozdíl od některých lidí.

Mac na ni mrkl, jako by jí četl myšlenky.

„Mám námitky,“ vyhrkla a přerušila tak Loganovu velmi krátkou a velmi strohou děkovnou řeč, kterou si připravil pro svědka a svatebčany. Skupina se právě shromáždila kolem jednoho ze stolů v Cukrárně s vůní jahod. Vzhledem k tomu, že v jedenáct dopoledne tohoto konkrétního prosincového pátku se v cukrárně nacházelo jen minimum jiných hostů, všichni u jejich stolu bohužel zaslechli slova, která vlastně neměla v úmyslu pronést nahlas.

Logan, Jeanie, Hazel, Noah, Kira a Bennett se otočili Anniiiným směrem a věnovali jí zvědavý pohled. Mac se šibalsky usmál. Annie měla co dělat, aby se nenatáhla přes stůl a toho muže neuškrtila.

„Nemyslím, že zrovna teď bys měla něco namítat,“ poznamenal Noah s úsměvem. Hazel ho štouchla loktem do boku, až vyjel.

„Podle tebe bychom se brát neměli?“ zeptal se Logan se svraštělým obočím, jako by mu nešlo do hlavy, proč by sakra neměla chtít, aby si její nejlepší přítel a jeho krásná snoubenka slíbili lásku před celým městem.

„Ne! To jsem samozřejmě neměla na mysli! To není... Já jsem... O tom jsem nemluvila.“

„Tak o čem jsi mluvila, *Annabelle*?“ zeptal se Mac a jeho přihloupý úsměv se ještě více rozšířil.

„To ty! Mluvila jsem o tobě!“ Teď už téměř křičela, až se jejím směrem otočilo i několik hostů od jiných stolů. „Mám námitky proti tomu, abys byl součástí svatební oslavy,“ dodala, naklonila se k němu přes stůl, přičemž se jen těsně vyhnula talíři ulepenému od sirupu, a o něco tišším hlasem dodala: „Nevím, jak ses sem dostal. Nikdy jsi nebyl Loganův kamarád. Vždyť ty jsi ho *šikanoval*.“

Mac zvedl ruce na obranu. „Zaprvé,“ řekl, „já ho nešikanoval. Možná jsem ho trochu dobromyslně popichoval.“

„Celou druhou třídu jsi mu říkal *Strýček Donald*, jako v té dětské písničce! Pokaždé když jsi šel kolem, pokřikoval jsi na něj: *Strýček Donald farmu měl...*“

Mac zavrtěl hlavou. „Jak si můžeš tyhle blbosti vůbec pamatovat, Annie? Máš snad nějaký zápisníček, do kterého si poznamenáš všechny prohršky, kterých jsem se kdy dopustil?“

Annie si odfrkla. „To by se ti líbilo, kdyby mi na tobě až tak záleželo, co?!“

„No, zdá se, že tomu tak je.“

„Ha! Ty jsi mi teda absolutně šumafuk, *Macaulayi*. Jenom

nechápu, proč se téhle akce vůbec účastníš... Jau! Haze, proč do mě strkáš těmi svými ostrými lokty... Jejda.“ Annie vzhledla a uviděla Jeanie, jak se na ni dívá se slzami v očích. Zatraceně. Podařilo se jí rozbrečet nevěstu.

„Bude to takhle celý víkend? Já jenom chtěla, abychom se všichni dobře bavili.“ Jeanie popotáhla a Logan se podíval na Annie, jako by ji opravdu neváhal uškrtit, pokud ten svůj přešlap okamžitě nenapraví.

„Ne, ne, ne. Budeme se chovat slušně. Že jo, Macu?“

„Jo. Budeme úplní svatoušci. Slibuju.“ Teatrálně se pokřižoval a Annie se musela hodně ovládat, aby nenamítla, že Macovy sliby nelze brát vážně. Její přátelé nicméně stále netušili, proč Maca tak nenávidí, a ona jim to rozhodně nemínila prozradit. Navíc právě slíbila Jeanie, že se bude chovat jako dospělá žena, jíž ostatně byla. A ona svým slibům tedy rozhodně mínila dostát.

Pár dní to ještě vydrží. Na těch *pouhých* sedmdesát dva hodin odolá nutkání muže sedícího právě naproti ní uškrtit. Kvůli svým nejlepším přátelům se tomuhle těžkému úkolu postaví čelem. Od jejich pěti let pro ni byl Logan něco jako bratr. S Hazel byli nerozluční. A svou kamarádku Jeanie si teď Annie oblíbila stejně tak. Nechtěla jim ten svatební víkend pokazit.

„Vážně, Jeanie. Omlouvám se. Odteď si všechny komentáře týkající se Maca nechám pro sebe.“

Všichni kolem stolu, včetně Maca, se zatvářili skepticky.

„Myslím to vážně! Pro tenhle víkend odložím všechny svoje osobní pocity stranou.“

Bennett se naklonil ke Kiře a zašeptal: „Proč je vlastně na něj tak vysazená?“

Kira pokrčila rameny. „Asi mají komplikovanou minulost?“ zašeptala v odpovědi.

„Komplikovaného na tom nic není,“ ozvala se Annie. „Nemáme žádnou minulost.“

Mac sebou při těch slovech trhl a v jeho očích se mihlo něco jako výraz smutku nebo lítosti. Annie se ale jeho reakcí bůhvíjak netrápila. Ani nemohla. Ne, pokud si chtěla zachovat zdravý rozum. Vykouznila tedy na své tváři úsměv a otočila se zpět k Jeanie.

„Není to nic složitého. Vlastně je to docela jednoduché. Dva lidé, které všichni zbožňujeme, se berou. A my,“ řekla Annie a máchlá rukou kolem stolu, kde seděli jejich přátelé, „se postavíme, aby to byl ten nejlepší svatební víkend všech dob.“

„Prima,“ řekl Logan. „Protože Mac je tady jako jeden z *mých* družbů. Někteří z nás už mají druhou třídu za sebou.“

Annie se ze všech těch slov, která raději spolkla, dělalo špatně, ale překonala to. Pro své přátele. Kvůli této svatbě neřekla, že co se týče jí, o záležitosti v druhé třídě tady zdaleka nešlo. „Samozřejmě,“ řekla místo toho. „Mac je tvůj kámoš. Chápu to.“ Zvedla sklenici pomerančového džusu a všichni se k ní připojili.

„Na Logana a Jeanie.“

„Na zdraví!“

Všichni si přitukli plastovými kelímky s džusem a Annie se ulevilo, když viděla, že se Jeanie znovu usmívá a Loganův výraz působí o něco méně vražedně. Uf. Svatební krize číslo jedna zažehnána. Jasně, byla to ona, kdo ji způsobil, ale přinejmenším se postarala o to, aby se toto téma uzavřelo.

Mac jí v tom tedy absolutně nepomohl.

Pohledem opět ulpěla na druhé straně stolu, kde seděl *on* vedle Bennetta a Kíry a něčemu se smál. Situaci jí neulehčoval ani fakt, že vypadal stále stejně dobře, jako když chodili na střední. Ne že by to tehdy přiznala.

S Macem se nikdy nekamarádila. Zkrátka k sobě nepasovali.

Přesně to mu řekla před jedenácti lety.

Ale Macovi naslouchání nikdy příliš nešlo.

DRUHÁ KAPITOLA

TENKRÁT

Na vánočních trzích v Dream Harboru Mac bezcílně bloumal mezi stánky. Do Vánoc zbýval necelý měsíc a on potřeboval sehnat nějaký dárek pro svou mámu. Někaký *pěkný* dárek. Proč by ho neměl sehnat právě tady? Na trhy, které se pořádaly každoročně po slavnostním rozsvícení vánočního stromu, se Mac podíval naposledy jako malý kluk.

Letos byl odhodlaný koupit mámě opravdový dárek. Ve svých devatenácti si uvědomoval, že už mu žádné z těch jeho hloupých, ručně vyrobených dárků neprojdou. Pravda, jeho máma stále trvala na tom, že tu pokřivenou ozdobu ve tvaru soba, kterou jí vyrobil ve školce, na stromek pověsí, a pravděpodobně by udělala totéž, kdyby jí stejně deformovanou ozdobu vyrobil i nyní, ale podle něj bylo načase, aby se ve výběru dárků trochu pochlapil.

Bohužel se zdálo, že poslední dobou nedělal nic jiného, než že se bezcílně toulal po okolí. Ačkoli od maturity uplynulo už šest měsíců, on se z tohoto hloupého města nepohnul ani o píd', stále

bydlel ve svém dětském pokoji a stále neměl žádné vize do budoucna. Netušil ani, co bude dělat příští týden. Mac se cítil bezradný.

Zastavil se u stánku Kavárny s vůní perníčků, jejíž majitelka Dot ho přivítala se širokým úsměvem na tváři.

„Ahoj, Macaulayi. Veselé Vánoce.“

Jen několika málo lidem toleroval, aby ho oslovovali celým jeho jménem, které bylo vážně příšerné. Dot byla jednou z nich. Vždy se k němu chovala laskavě, i když si to nezasloužil.

„Ahoj, Dot.“

„Co ti můžu nabídnout?“ zeptala se a její obrovské náušnice ve tvaru rolniček při každém pohybu její hlavy vesele zacinkaly.

„Co takhle horkou čokoládu?“

„S extra marshmallows?“

„Ano, prosím.“

Jakmile mu podala červený kelímek s marshmallows a cukrovou hůlkou zapíchnutou ze strany, cítil se naprosto šíleně. Vždyť tohle pily jenom děti. A Mac se zoufale snažil přijít na to, jak se stát dospělým mužem.

Bohužel bylo velmi těžké cítit se dospělý, když mu oblečení pořád prala jeho matka.

Potřeboval se odstěhovat. Odjet pryč. Cítil, že ho tohle město čím dál víc dusí. Měl pocit, že si ho už jeho okolí zaškatulkovalo.

„Díky, Dot,“ zamumlal a vzal si svůj směšný nápoj s sebou, na jednu vděčný za to, že všichni jeho přátelé studují mimo město a neuvidí ho, jak se tady potuluje s touhle sladkou pochoutkou.

Trochu se napil. Ta čokoláda byla každopádně vynikající. Člověk se těžko může cítit špatně, když má v ruce kelímek s takovou dobrotou.

Mac pokračoval v bloumání po trhu a každou chvíli se zastavoval u nějakého stánku s řemeslnými výrobky ve snaze najít ten správný dárek. Nebylo to úplně nezištné. Doufal, že promyšlený dárek pomůže zmírnit ránu, kterou svým rodičům uštedří tím, až jim poví o svém novém plánu. No, spíš než o plán se jednalo o jakousi obecnou představu. Myšlenku putovat někam jinam než do Dream Harboru. Jeho nedomyšlený nápad, že by mohl procestovat celou zemi, aby přišel na to, co sakra podniknout se svým životem. Domníval se, že několik měsíců o samotě v autě mu v tom pomůže.

Jeho pozornost náhle upoutala povědomá tvář.

Annabelle Andrewsová seděla při odpoledce, když měli ekonomii, vždycky před ním. Alespoň tomu tedy tak bylo vloni, než oba odmaturovali. Celý rok se snažil odolat nutkání zatahat ji za ten její hladký cop a jen občas ji šťouchl do zad gumou na konci tužky, aby se zeptal, jaký úkol mají ten den odevzdat. Ona vždy odpověděla s podrážděným povzdechem, jako by pro ni byl totálním zklamáním.

Chodil s Annie do školy od svých pěti let a ona ho nikdy neměla ráda, což, upřímně řečeno, bylo vzájemné. Annie byla klasická premiantka, takový ten typ, který prakticky prosil učitele o extra body, zatímco Mac splnil jen to, co stačilo k postoupení do dalšího ročníku. Tedy pokud se nejednalo o trénink lakrosu. Na hřišti byl více než šťastný, že ze sebe mohl vydat úplně všechno. Ne že by Annabelle Andrewsová měla zájem o sport. Nebo o lidi, kteří ho provozovali.

Ne že by ho zajímalo, co zajímá ji.

Ale teď tady byla, stále ve městě, stejně jako on. To mu připadalo zajímavé.

Seděla u pultu s cedulkou *Anniino pečivo*. Na stole měla vystavený sortiment vánočního cukroví zabaleného do svátečního celofánu. Mac sledoval, jak si nějaká postarší dvojice z nabídky vybírá a usmívající se Annie za zboží inkasuje platbu. Když si pak Maca konečně všimla, úsměv z její tváře se rychle vytratil.

„Annabelle,“ řekl a pokynul jí hlavou na pozdrav.

„Jsem Annie, to přece víš. Co tady vůbec děláš?“

Pokrčil rameny a litoval, že v ruce stále drží kelímek s tou hloupou čokoládou s marshmallows. „Nakupuju. Co tady děláš ty? Myslel jsem, že budeš na Harvardu nebo tak někde.“

Annie se zamračila. „Nejsme v žádném filmu pro pubertáky, kde se na konci všichni rozejdou na prestižní vejšky. Mám pět sourozenců. Vážně si myslíš, že si naši mužou dovolit, abych chodila na Harvard?“ Protočila panenky, jako by se bavila s idiotem – jeden z mnoha zvyků, kvůli kterým ji, jak se dalo očekávat, neměl moc v lásce.

„Tak promiň,“ zavrčel. „Prostě jsem nečekal, že tě tu po všech těch domácích úkolech z ekonomie uvidím prodávat *koláče*.“

Annie udeřila rukama do pultu a naklonila se dopředu. Na jejích bledých tvářích se objevil lehký ruměnec, který se Macovi *vážně* ani trochu nelíbil.

„Prodejem pečiva začínám se svým podnikáním. Chodím na kurzy podnikání na místní vysoké škole a zatím prodávám sušenky přes jeden e-shop. Ale za pár let uvidíš. Bude ze mě velmi úspěšná majitelka malého obchůdku.“

Ačkoli by to přiznal jen nerad, ani na vteřinu o jejím úspěchu nepochyboval.

„Páni, ty máš evidentně všechno promyšlené.“

„Vlastně jo,“ konstatovala se samolibým úsměvem. „A co ty? Jenom se tak poflakuješ v Dream Harboru a necháváš si od mámy vařit a uklízet?“

Posměšně si odfrkl, jako by to byla absurdita, i když se tedy ve svém odhadu trefila přesně.

„Vlastně odsud po Vánocích odjízdim.“

„Vážně?“

„Jo. Chystám se procestovat celou zemi.“ Polovičatý plán, který doposud jen tak sám pro sebe zvažoval, se zhmotnil, jakmile ta slova pronesl nahlas.

„Kam máš namířeno?“

„Jde o tu samotnou cestu, ne o cíl,“ řekl a okamžitě litoval, jak hloupě to znělo.

Annie povytáhla obočí, ale překvapivě mu ty stupidní řeči prominula.

„Tak co, koupíš si nějaké cukroví, nebo ne?“

„No... ale jo. Vezmu si nějaké perníčky.“

Annie se na něj upřímně usmála a on na vteřinu pocítil, jako by nemohl dýchat.

„Tyhle jsou moje specialita,“ řekla a podala mu malý sáček. „Ochutnej jeden.“

Počkala, než otevřel balíček a vyndal z něj malého perníkového panáčka s polevou a cukrovými knoflíčky. Mac mu ukousl hlavu.

Byl to pravděpodobně ten nejlepší perníček, jaký kdy jedl. Pikantní, sladký a přesně tak křupavý, jak má perníček být.

„Teda, Annie. To je vynikající.“

Celá se rozzářila a on se tím perníčkem málem zadusil. Třináct let se na něj dívala, jako by byl v nejlepším případě otravou

a v nejhorším případě nepřítelem, a teď se na něj *usmívala*. Připadalo mu to přinejmenším matoucí. Což byl pravděpodobně důvod, proč řekl to, co řekl.

„Měli bychom pak spolu někam vyrazit.“

Annie se přestala usmívat a zmateně se zamračila. „Vždyť my spolu nikdy nikam nechodíme.“

Pokrčil rameny a snažil se předstírat lhostejnost, i když mu teď srdce bušilo tak, jako by mu na tom, jestli s ním Annie chce někam vyrazit, doopravdy *záleželo*.

„Já vím, ale nikdo jiný se ještě na vánoční prázdniny domů nevrátil. Mohli bychom dělat jeden druhému společnost, ne?“ Bože, doufal, že to neznělo tak zoufale, jak se najednou cítil.

Annie jeho nabídku s našpulenými rty zvažovala. „No, *je* pravda, že Logan vyrazil na tu plavbu s babičkou a dědou, a Hazel se ještě nevrátila ze semestru v zahraničí... takže asi bychom mohli... něco podniknout...“ Jeho návrh ji zřejmě zmátl stejně jako Maca samotného, ale teď už couvnout nemohl.

„Bezva, tak se sejdeme v osm v bistru?“

„Dobře, tak jo. V osm v bistru,“ souhlasila Annie, ale přitom mírně svraštila obočí.

„Prima. Tak zatím, Annabelle.“

„Neříkej mi tak!“ zavolala za ním, když odcházel. Zamával jí přes rameno a odkračel, než si svůj souhlas s tím, že se s ním sejde, stačila rozmyslet.

Protože na společně strávený čas s dívkou, o které si vždycky myslel, že ji nemá rád, se najednou nesmírně těšil.

TŘETÍ KAPITOLA

NYNÍ

Nácvik svatebního obřadu byl nakonec větší událost, než Mac očekával. Svou hospodu na noc zanechal v péči své schopné kolegyně Amber a na Farmu s vůní jehličí dorazil přesně včas, aby tam našel nervózně vypadajícího Logana, jak se chystá projít uličkou, kterou připravili uprostřed nově zrekonstruované stodoly.

„No vida, tady ho máme,“ ozval se Noah a srdečně poplácal Maca po zádech, když se připojil ke skupině ženichových kamarádů.

„Promiňte, že jdu pozdě.“ Mac hodil bundu na nejbližší židli.

„To je v pohodě,“ řekl Logan. „Stejně se tamhle ještě domlouvají.“ Ukázal na místo, kde byla Jeanie obklopená družičkami, které živě diskutovaly o načasování, hudbě a pořadí, v jakém kdo bude svatební uličkou procházet.

Annie zachytila jeho pohled a přimhouřila oči.

Bože, ta ženská ho nikdy nenechá na pokoji. Jak dlouho se bude muset kát za hříchy, které spáchal, když mu bylo devatenáct?

Mrkl na ni, jen aby viděl, jak jí tváře hněvem zrudly, než od něj odvrátila pozornost a zaměřila ji na Kiru, která vysvětlovala, jak to bude v ten velký den vypadat. Musel uznat, že Kira odvedla skvělou práci. Ve staré stodole to už teď vypadalo úžasně. Skutečnost, že měla střechu, byla velkým zlepšením, ale Kiře se celý ten prostor podařilo úplně proměnit. Stodola teď byla dostatečně velká, aby do jedné poloviny mohli umístit řadu bílých židlí vedoucích k provizornímu oltáři a do druhé poloviny stoly a židle na hostinu.

Do neděle jim zbývalo udělat ještě hodně práce, ale vypadalo to dobře. Samozřejmě že kdyby se Mac někdy měl ženit, byl by raději, aby obřad proběhl jednoduše na radnici. Soudě podle výrazu na Loganově bledé tváři, cítil to podobně i ženich.

„Jsi nadšením bez sebe?“ zeptal se ho Mac.

„Z toho, že si vezmu Jeanie? To jo. Ale z toho, že tady budu přede všemi stát? Ne, to fakt nejsem.“

Mac se zasmál. „Hlavně nepopleť jméno a budeš v cajku.“

Logan se na něj vyděšeně podíval. „Jak tě napadlo něco takového vůbec říct?“

„To byl vtip! Bude to v pohodě!“

„Všechno se povede na jedničku,“ přidal se Noah. „Je to jenom pár slov, která musíš odříkat.“

„To říká ten, kdo se tomuhle vyhnul,“ zamumlal Logan.

Noah se usmál. „Holt jsem se nemohl dočkat, až si Hazel vezmu,“ řekl s pokrčením ramen. „Co k tomu dodat?“

V tu chvíli Mac vážně litoval, že si na tuhle svatbu nenašel nějaký doprovod. Zdálo se, že zatímco on každý večer roznášel pití, všichni v jeho životě měli partnera.

„Holky jsou asi připravené pustit se do akce,“ usoudil Bennett,

když se Kira postavila na konec uličky. Nejen že jí patřila stodola, ale byla také svatební koordinátorkou. Na poslední schůzi městské rady se mluvilo o tom, že se do plánování akcí vrhla po hlavě a se vším všudy. A samozřejmě také do prodeje vánočních stromků, který ale probíhal jenom jeden měsíc v roce.

„Dobře, takhle to bude probíhat...“

Mac pokynům nevěnoval příliš pozornosti. Jak těžké to může být? Projít uličkou, postavit se vedle družiček a družbů, nezírat na Annie, projít uličkou zase zpátky. Nešlo o žádnou složitou taneční choreografii nebo něco podobného. Logan vypadal, jako by se nejradši někam vypařil, a kdyby se ho pokusili přimět k nějakým složitým krokům v uličce, hrozilo, že se zhroutí úplně.

Mac prošel mezi převážně prázdnými židlemi a postavil se na místo mezi Noahem a Bennettem. V prvních dvou řadách sedělo několik členů rodiny. Mac tiše pozdravil Loganovy prarodiče, Estelle a Henryho.

„Bezva,“ řekla Kira, stále napůl v roli družičky a napůl v roli svatební koordinátorky. „Teď půjdu já, Annie a Hazel. A pak samozřejmě hvězda dne, nevěsta.“ Jeanie se usmála na Logana a ten najednou vypadal, jako by byl připravený předvést one-man show, kdyby ho o to požádala.

„Nezapomeňte, že nesmíte jít moc rychle,“ poučila je Kira. „A držte květiny takhle dole.“

Všechny ženy napodobily Kiřinu pozici se svými imaginárními kyticemi, o kterých se Mac domníval, že budou v neděli během opravdového obřadu skutečné.

„Všechny ty roky, kdy chodila na benefiční akce svojí matky, se evidentně vyplatily,“ zašeptal Bennett.

Byla to pravda. Kira zjevně věděla, jak pro tak velkou událost zvládnout koordinaci lidí, přípravu prostoru na akci i logistiku. A to vše s úsměvem.

„Je hustá,“ poznamenal Mac s tichým smíchem. „Odvedla tady skvělou práci.“

„Jo, chlape. Maká fakt tvrdě.“ Bennettův hlas zněl hrdě. Mac si vzpomněl, jak by mluvil o Anniině pekárně, kdyby mu to dovolila. Jak to někdy dělal, když nebyla poblíž. Od malého stánku na vánočním trhu před jedenácti lety ušla tedy pořádně dlouhý kus cesty.

„Žádné povídání během obřadu,“ pokárala je Kira a Bennettovi věnovala koketní úsměv.

„Promiň, zlato.“

„To je v pořádku. Jeanie, tvůj táta dorazí až na samotný obřad, ale dneska můžeš jít sama.“

Jeanie přikývla a družičky se vydaly na cestu uličkou.

Šly jedna za druhou – Kira, Annie, Hazel a Jeanie, ale Mac nemohl spustit zrak právě z Annie. Příběh jeho života od té doby, co se sem vrátil. Vždycky měl oči jen a jen pro ni.

Annie se na něj mračila. Annie se na něj zlobila. Annie funěla a vzdychala a občas, když měl štěstí, na něj křičela. A protože byl svým způsobem masochista, stále toužil být v její blízkosti.

Nebyl si jistý, co budou mít družičky ve svatební den na sobě, ale dnes měla Annie krémový svetr a tmavé džíny. Blondaté vlasy si jako obvykle stáhla do culíku. Na tvářích se jí objevil lehký ruměnek a jiskra v jejích očích prozrazovala, že ji svatba přátel dojíká už teď.

Mac většinu nácviku svatebního obřadu ani neslyšel. Byl příliš

zanepřázdňen myšlenkami na jiné Vánoce. Na jediné Vánoce, kdy mu Annie dovolila, aby ji držel v náručí. Kdy se na něj usmála, jako by nebyl prokletím její existence. Upřímně řečeno, tak krásné Vánoce ještě nikdy nezažil. Což bylo tak ubohé, že si to sotva dokázal přiznat.

Tolikrát se snažil na Annie zapomenout, snažil se ji vymazat ze své paměti, nahradit ji jinými ženami. Ale nikdy to nefungovalo. Nikdo se nemohl vyrovnat vzpomínce na ni, na ty jedny dokonalé Vánoce. Mac doufal, že až Annie zase uvidí, zjistí, že si tehdy, vzhledem ke svému mládí, vzpomínky na ni prostě zveličil. Jenže pak, když ji znovu potkal, uvědomil si, že je stejně dokonalá, jak si ji pamatoval.

A to ho štvalo.

Bylo na nic, že ani léta neubrala nic z jejího lesku, že byla stále stejně nadšená, laskavá a pracovitá jako dřív. Do všeho, co dělala, se pořád vrhala s vervou, celým svým srdcem. Stále byla tou krásnou, nadprůměrně úspěšnou ženou, kterou znal před všemi těmi lety. A teď tu uvízl, nucen obdivovat ji v celé její kráse a předstírat, že tím netrpí jako zvíře.

Jeanie a Logan k radosti malého davu nacvičovali první manželský polibek, přičemž jejich kamarádi jásalí tak hlasitě, že to Maca vytrhlo ze zamyšlení. Když se páry seřadily, aby společně prošly uličkou zpět, na něj pochopitelně vyšla právě Annie. Nabídl jí rámě a ona je neochotně přijala.

„Moc ti to sluší,“ pošeptal jí do ucha, zatímco kráčeli uličkou.

„Macu, nech toho.“

„Annie, já jen...“

„Řekla jsem, ať toho necháš,“ odsekla. „Jsem z té svatby už tak

dost rozrušená a vážně nepotřebuju, abys mi zamotával hlavu, jako jsi to udělal po těch Hazeliných třicetinách.“

Že *on* zamotal hlavu *jí*? Ha! To *jeho* hlava byla zamotaná. Už přes rok nepřestával na ten večer myslet.

„Nesnažil jsem se ti zamotat hlavu.“

Dostali se na konec řady židlí a všichni ostatní se rozcházeli k místu, kde bylo podél zdi připravené jídlo. Catering si vzal na starost Archer a jídlo vonělo vážně božsky.

Annie se otočila k Macovi a zpražila ho svým typickým vražedným pohledem.

„No, to se ti ale povedlo.“

Při vzpomínce na tu noc se mohl zbláznit. Byli si tak blízko. *Ona* mu byla tak blízko. Její tvář byla jen kousek od *jeho*, její rty byly *přímo* tam. Ona v *jeho* náruči celá tála, vřelá a ochotná, jenže pak se na něj podívala a bylo to, jako by se jí najednou vrátily všechny důvody, proč ho nenáviděla. Z hospody utekla jako Popelka z toho zatraceného plesu.

Zjevně si to namlouval. Tu noc toho vypili příliš mnoho a Annie byla rozrušená, protože její přátelé se jeden za druhým usazovali. To, že ho k sobě pustila tak blízko, bylo motivováno jakýmsi panickým zoufalstvím z její strany. Ale přesto to bylo hezké, aspoň na tu chvíli.

„Omlouvám se. Už se to nebude opakovat. Ale vážně ti to sluší. To je prostě objektivní fakt,“ řekl s pokrčením ramen.

Annie trochu zjihla a přestala se tak šíleně mračit, což bylo to nejlepší, v co mohl aktuálně doufat.

„Tak co, přivedeš si na tu svatbu někoho?“ zeptala se a odvedla rozhovor od jejich chaotické minulosti.

„Ne, tentokrát ne.“

Annie překvapeně zvedla obočí. „Vážně?“

Mac pokrčil rameny. „Asi jsem si zapomněl sehnat doprovod.“

Anniin jemný smích mu byl odměnou. „No, já taky.“

Tentokrát to byl Mac, kdo se zatvářil překvapeně. Zdálo se totiž, že Annie se před ním ráda předváděla s novými kluky, i když se v tomhle ohledu provinil i on sám, protože si na jednu nebo dvě akce také přivedl náhodnou známost, jen aby v Anniině přítomnosti nemusel být sám.

Za ta léta si zahráli spoustu hloupých her.

„Třeba si se mnou zatancuješ,“ nadhodil.

Annie se tentokrát zasmála ještě hlasitěji a poplácala ho po rameni. „Ani náhodou, Sullivane.“

Stále se smála, když procházela kolem něj k rautu. Mac zavrtěl hlavou nad svou vlastní hloupostí.

Neměl u ní šanci, to byla pravda. Asi by si to do té své tvrdé palice měl konečně vtlouct.

ČTVRTÁ KAPITOLA

TENKRÁT

Několik hodin poté, co na vánočním trhu vyprodala všechny perníčky, Annie stále přemýšlela, jak se v ten úplně obyčejný čtvrtý večer, čtyři týdny před Vánocemi, ocitla naproti kapitánovi lakrosového týmu, popíjela horkou čokoládu a jedla hranolky. To nebylo něco, co by ve svém programu očekávala.

Ale byla tady.

S Macem.

S klukem, s nímž za poslední rok prohodila jen pár slov, z nichž většina se týkala počtu stránek, které měl přečíst do školy.

Od chvíle, kdy si objednali, seděli trapně potichu, pravděpodobně proto, že celá tahle situace byla divná a oni dva neměli důvod spolu trávit čas. Ale Mac měl pravdu. Nikoho jiného z kamarádů poblíž neměli a ona se nudila.

Proto se k tomuhle bizarnímu setkání uvolila. Jen tak z nudy. Vůbec ne proto, že k Macaulayi Sullivanovi od deváté třídy, kdy se vytáhl o víc než půl metru a přestal se k jejím kamarádkám

chovat jako blbec, cítila něco nepatřičného. To tedy jistě ne, protože Annie byla chytrá holka. Navzdory tomu, že pravidelně ujížděla na filmech pro pubertáky natočených v posledních třiceti letech, věděla, že atraktivní a populární kluci se v reálném životě o premiantky nezajímají. Prostě to nedávalo smysl.

Annie zpravidla se sportovci nechodila, a už vůbec ne s takovými, kteří se posmívali jejím kamarádkám. S takovými týpkami si neměla co říct. Nezajímalo ji, jak tvrdě někdo dokáže hodit míček do sítě, odpálit míček pálkou, chytit míček a utíkat nebo s tím míčkem vlastně dělat cokoli. I když se jí tedy Mac fyzicky líbil, nikdy ho nepovažovala za vhodného partnera. A byla si jistá, že on vůči ní cítil totéž. Protože o žádný film pro pubertáky se *vážně* nejednalo.

Sejít se na takovém místě a *spolu* bylo divné.

I když musela uznat, že se jí na něj, s těmi jeho tmavými vlasy a opálenou pletí, přes stůl *hezky dívalo*. Díky rodokmenu, který ve škole vytvářeli v šesté třídě, Annie věděla, že ačkoli Macovo jméno znělo irsky, napůl pocházel z Itálie. Takže i tady, uprostřed chladné, temné zimy v Nové Anglii, si Macovy geny zřejmě stále myslely, že je ve Středomoří.

Zpod dlouhých tmavých řas si všiml, že na něj zírá. Z toho, jak se na ni pohotově usmál, se jí rozbušilo srdce.

Klídek, holka, koukej se srovnat.

„Takže, Annie,“ řekl a opřel se v boxu. „Neměli bychom tu nejdřív trochu pročistit vzduch?“

„Pročistit vzduch?“

„Myslím ohledně toho, proč mě tak nenávidíš?“

Annie se málem zadusila hranolkem. „To není pravda.“

Mac se ušklíbl. „Jo, jasně. Já vím, že mě nenávidíš.“

„To vůbec! Sice jsme se nikdy nekamarádili, ale to přece neznamená, že tě nenávidím.“

„Ha! Pokaždé když se na tebe podívám, začneš se mračit.“

Annie protočila panenky. „Promiň, že po tobě nešílím jako všichni ostatní ve škole.“

„Nikdo po mně nešílí.“

„Prosím tě! Kapitán lakrosového týmu? Holky tyhle věci milují.“

„Ale ty ne.“

Annie pokrčila rameny. „Mě sport moc nezajímá.“

„Ani lidi, co ho dělají.“

„No a co? Vždyť jsi ani nechodil na schůze studentské rady.“

Mac si strčil do pusy další tři hranolky. „Hm, uznávám. Ale i tak si myslím, že mě nemáš v lásce.“

„Vadí mi to, jak ses choval k Loganovi, když jsme byli malí.“

Mac vykulil oči. „K Loganovi?“

„Jo, pořád ses mu kvůli něčemu posmíval. A jemu zrovna *umřela* máma. Asi proto jsem tě nenáviděla.“

Muselo se mu nechat, že kvůli svému chování vůči Loganovi vypadal zahanbeně. „Já se mu omluvím.“

Annie obrátila oči v sloup. „Jo, to ti tak věřím.“

„Myslím to vážně. Dej mi svůj telefon.“

„Cože? Ne!“

„Najdi tam Loganovo číslo. Hned mu napíšu.“

„Děláš si srandu.“

„Myslím to vážně. Choval jsem se jako hajzlík. Nech mě, ať se mu omluvím, a pak můžeme začít znovu a ty mě už nebudeš

nenávidět.“ V očekávání k ní natáhl ruku. Myslel to vážně. Ať už od něj čekala cokoli, tohle ani náhodou.

Vytáhla telefon z kabelky a otevřela si konverzaci s Loganem. V poslední zprávě byla fotka, na které se usmívala babička Estelle, sedící mezi zamračeným dědou Henrym a šklebícím se Loganem. Všichni měli spálené nosy od slunce a Estellin obrovský klobouk téměř zakrýval tváře Logana a jeho dědečka. Annie doufala, že se má Estelle skvěle. Na tu plavbu se těšila celý život.

Při pohledu na fotku Mac pobaveně zvedl obočí, ale nijak ji nekomentoval. Prostě vzal telefon a naťukal do něj zprávu. Před odesláním podal přístroj Annie, aby text schválila.

ANNIE: Ahoj, kámo. Tady je Mac. Promiň, že jsem se k tobě choval jako debil, když jsme byli malí. Doufám, že si se staříky užíváte plavbu.

„Nepřipadá ti to divné?“

Mac přikývl. „Jo.“

Annie stiskla tlačítko „odeslat“.

Oba zírali na telefon na stole a čekali na odpověď.

Netrvalo dlouho a přišla řada otazníků.

LOGAN: ????

Annie Loganovi napsala další zprávu, aby pochopil, proč mu Mac píše z jejího telefonu.

ANNIE: Jsem s Macem v bistru.

LOGAN: Proč?

ANNIE: Vlastně ani nevím.

LOGAN: Ahaaa...

ANNIE: Chtěl se asi prostě omluvit.

LOGAN: Divný. Ale omluva se přijímá.

„Píše, že přijímá tvoji omluvu.“

Mac si povzdechl. „Uf. A ty mi taky odpouštíš?“

Anniin telefon znovu zavibroval a ona se podívala na displej.

LOGAN: Počkat, ty jsi s Macem na rande??

Hodila telefon zpátky do tašky. S Loganem se vypořádá později.

„Dobře, tak jo. Odpouštím ti.“

Zase ten zatracený úsměv. Takže to možná nebyla jenom sportovní zdatnost, kvůli které se dívky u Macovy skříňky stavěly do fronty.

„Paráda. Nevím, jak ty, ale mně je hnedka líp.“ Natáhl ruce přes opěradlo sedadla, čímž vynikla jeho široká hrud'. Annie spolkla napůl rozžvýkaný hranolek a málem se znovu zadusila.

„Neměl bys teď někde hrát lakros?“

Mac se zasmál. „Víš, byl jsem kapitánem ne moc dobrého týmu na dost malé škole. Lovci talentů z univerzity se zrovna nehrnuli, aby mě přijali do svého týmu.“

„Aha.“ Nebyla si jistá, jak se k tomu staví. Nezdál se příliš zahroklý, ale ten lehce ztracený výraz, který měl, když jí vyprávěl o svém plánu cestovat po Americe, se vrátil.

„A cos teda dělal od maturity?“ zeptala se.

Mac pokrčil rameny. „Většinou pracuju v tátově hospodě. A co ty? Nechtěla jsi jít studovat někam pryč?“ zeptal se. „Někam jinam než na Harvard?“

„Proč bych odsud odjížděla? Mně se tady líbí.“

Mac se zasmál, ale přestal, když si uvědomil, že to myslí vážně.

„Ty to zjevně necítíš stejně,“ řekla a opět si pomyslela, že nemá nic společného a že celá tahle záležitost je obrovská hloupost.

Zase se naklonil dopředu, ruce položené na stole. Ať už byl v jakékoli pozici, zdálo se, že zabírá spoustu místa.

„Prostě se nudím. Asi. Nebo jsem neklidný? Nevím. Mám pocit, že si musím něco ujasnit.“

„A kvůli tomu odsud odjíždíš?“

Přikývl, vzal další hranolek a namočil ho do kečupu.

„Myslím, že ano.“

„Ale pořád jsi tady.“

Při té poznámce mu zrudly tváře a Annie si pomyslela, že tenhle velký, silný chlap je možná z budoucnosti stejně vyděšený jako ona.

„Můžu ti pomoci naplánovat trasu, jestli chceš,“ vyhrkla. „V těchhle organizačních věcech jsem docela dobrá.“

Jeho úsměv se opět rozšířil. „To by bylo super. Díky, Annie.“

Z jeho pochvaly ji zahřálo u srdce natolik, až se to zdálo téměř trapné. Ale naštěstí pro Annie nebyl poblíž nikdo, kdo by to mohl vidět.

Zbytek večera strávili sklonění nad Macovým telefonem a pravidelně si zapisovali místa a nápady do zápisníku, který Annie nosila neustále s sebou. Plánovali trasu, která ho zavede daleko od ní.

Ale v době, kdy je Gladys z bistra vyhazovala, si byli bližší než kdy jindy.

PÁTÁ KAPITOLA

NYNÍ

Na zkušební svatební večeři Kira prostřela čtyři slavnostní stoly. Zvolila jednoduchou výzdobu, pouze svíčky jako dekoraci uprostřed a malé větvičky rozmarýnu na každém ubrousku. Ubrusy byly bílé a porcelánové talíře nesourodé. Celé to působilo útulně a intimně. Ukázalo se, že tohle se Kiře docela dařilo. Annie nestačila žasnout.

Při večeři seděla mezi Iris a Bennettem. Mac seděl u jiného stolu, tedy naštěstí, protože kdyby musela sedět vedle něj, opravdu stěží by dostála svému slibu, že si dokáže zachovat dekorum. Poté co prošla uličkou, kde se jí vybavily vzpomínky na jiné chvíle, kdy se ocitla v jeho těsné blízkosti, se mu snažila ze všech sil vyhýbat. Což šlo dost ztěžka, protože se kolem nich zrovna moc lidí nenacházelo.

Seznam hostů tvořili svatebčané, Loganovi prarodiče, pár Jeaniiných bratranců, starosta Kelly, který měl snoubence oddávat, a Archer s Iris. Zbytek Jeaniiny rodiny měl dorazit do města

až následující ráno a všichni ostatní museli čekat na velký den v neděli, aby se mohli zúčastnit oslav.

Annie se posadila na židli a položila svůj talíř na stůl. Naplnila ho plátky hovězí svíčkové, bramborovou kaší a *haricot verts*, o kterých se dnes večer dozvěděla, že jsou to vlastně obyčejné zelené fazolky, ale Archer je připravil tak, že vypadaly velmi slavnostně.

„To vypadá božsky,“ pochvalovala si a od Archera, který před Iris položil plný talíř a posadil se vedle ní, si vysloužila úsměv.

„Dobrou chuť,“ řekl.

„To tě takhle vykrmuje pořád?“ zeptala se Annie Iris. „Pokud ano, je úplně jasné, proč jsi souhlasila, že mu porodíš dítě.“

Iris se zasmála a vodu, kterou právě pila, se jí jen taktak podařilo nevyprsknout. Zakuckala se a Annie ji poplácala po zádech.

„Promiň, nechtěla jsem, aby se těhotná žena udusila.“

Iris zavrtěla hlavou. „V pořádku. Jsem v pořádku,“ řekla a mávla rukou, aby Annie přestala s neúčinnými pokusy o záchranu jejího života. „A ano, takhle mě vykrmuje pořád.“

Annie se zasmála. „Sakra, holka.“

„Já vím.“

„Za to, aby mi večer co večer servíroval takové jídlo, bych tomu chlapovi odnosil dítě i já,“ ozval se Bennett, který seděl vedle Annie z druhé strany, a Iris se znovu rozesmála.

Archer mrkl na Bennetta a dívky se smály ještě víc.

„Copak tam máte tak vtipného?“ zajímalo starostu Kellyho z druhé strany stolu.

„Áááale, jenom diskutujeme o tom, co bychom udělaly pro Archera výměnou za to, aby nás takhle dennodenně obskakoval,“ řekla Annie s úsměvem a starosta zvedl obočí nad brýlemi.

„Pete, máš už na neděli připravený proslov?“ zeptala se Estelle a změnila téma, než se starosta stačil zapojit do debaty. Což bylo asi nejlepší.

„Skoro. Ještě bych chtěl získat pár nápadů od nevěsty a zeni-cha, ale myslím, že jsem jinak připravený.“

„Půjde ti to skvěle, tati,“ řekla Hazel sedící vedle starosty a poplácala ho po zádech.

„Určitě to bude nádhera,“ prohlásila Estelle a pak obrátila svou pozornost k Jeanie, která seděla u vedlejšího stolu. „Jeanie!“ zavolala. „Už jsi přemýšlela, co si oblečeš na svatební noc?“

I přes celou místnost Annie viděla, jak Loganovi zrudly tváře. Ona a Iris se rozesmály ještě víc.

„No, vlastně ne,“ řekla Jeanie.

Estelle se usmála. „Dobře, výborně. Mám pro tebe totiž něco fajnového.“

„Hm, to zní zlověstně,“ zašeptala Annie.

„Já to asi radši nechci vědět,“ přitakala Iris.

Večer pokračoval dalšími drinky, jídlem a smíchem. Archer se opravdu překonal a Annie si nedokázala představit, jak by mohlo být jídlo v neděli, v den samotného obřadu, ještě lepší, ale věděla, že bude.

„Asi bychom měli prubnout taneční parket,“ řekl Noah, přistoupil k Hazel a podal jí ruku.

„To bychom měli.“ Hazel se na něj usmála a Annie musela potlačit osten žárlivosti, kterou v poslední době pociťovala pokaždé, když byla se svými přáteli. Měla je všechny ráda a byla tak šťastná, že si každý našel svou spřízněnou duši. Jenže když teď všichni někoho měli, ještě více to zdůrazňovalo fakt, že ona byla sama.